

ΕΛΛΗΝΟΙ ΠΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1868.

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
ἡ ἐκάστ. φύλ. » 5

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ.

Μικροί μου φίλοι.

Ἐπάρχει καθιερωμένη συνήθεια ἑσσι ἐκδίδουσαι νέαν ἐφημερίδα νὰ προτάττωσι τὸ πρόγραμμά των: νὰ δημοσιεύωσι δηλονότι τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι τοὺς παρκαينوῦν ν' ἀναδεχθοῦν τὴν ἔκδοσίν της, νὰ γνωστοποιοῦν τὰς ἀρχάς των καὶ νὰ χαράττουν τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον σκοπεοῦν ν' ἀκολουθήσωσι. Τοῦτο εἶναι καὶ χρέος των καὶ δίκαιον: διότι τώρα οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ γνωρίζουν πρῶτον τί τρέχει, καὶ ἔπειτα νὰ δώσωσι τὰ χρήματά των.

Τὴν συνήθειαν ταύτην ἀκολουθῶν καὶ ὁ συντάκτης «τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» γνωστοποιεῖ εἰς τὰ ἀγρία καὶ κορσάια τῶν Ἑλλήνων, ὅτι οἱ λόγοι, οἱ ὅποιοι συνήργησαν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης: ἦσαν οἱ ἑξῆς:

- α) Ἡ μεταξὺ ὄλων τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας ἐπικρατοῦσα μεγίστη δίψα πρὸς μάθησιν, ἥτις, ἂν μὴ σβεσθῆ διὰ καθαροῦ καὶ ὑγιανοῦ διανοητικοῦ ὕδατος, δὲ πληρωθῆ μὲ ἀκάθαρτον καὶ σσηπὸς.
 - β) Ἡ παντελής ἔλλειψις καταλλήλων παιδικῶν ἀναγνωσμάτων εἰς τὴν γλῶσσάν μας: καὶ
 - γ) Ἡ καθ' ἑκάστην ἀδεύουσα κυκλοφορία ἐξ ἀναγκαστικῶν μνησιτορημάτων μεταφρασζομένων ἐξ ἄλλων γλωσσῶν χάριν κερδοσκοπίας.
- Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς ἐκδόσεως τοιούτου φύλλον

εἶναι νὰ θέσῃ ἐντὸς τῆς συλλήψεως παντὸς παιδίου τοιαύτην ἔβλην, ὅποια ἑμοῦ μὲ τὸ τεριπνὸν θὰ ἐνόηῃ καὶ ὡς διδακτικὸν καὶ ὠφέλιμον, συνοδεύουσα πολλὰ τῶν δημοσιευομένων μὲ εἰκονογραφίας πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων καὶ τέρψιν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν της, καὶ συνεργούσα τοιουτοτρόπως εἰς τὴν κατὰ μικρὸν μὲρφωσιν ὑγιοῦς δρέξεως πρὸς διδακτικά, πρακτικά καὶ ὠφέλιμα ἀναγνώσματα.

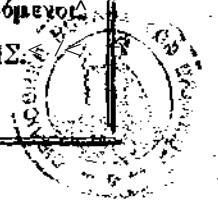
Ἄφου ἡ ἐφημερίς θὰ ἦναι διὰ παιδιὰ, εἶναι πάντῃ περιττὴ πᾶσα διαθεβαίωσις, βεὶ δὲν θὰ ἀναμνησθῆται εἰς τὰ πολιτικά, οὔτε θὰ δέχεται διατριβὰς ἄλλας εἰμὴ τὰς συμφωνούσας ἀκριθῶς μὲ τὸ πνεῦμα «τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων.» Ὁ δρόμος της δὲ θὰ ἦναι καθαρῶς τοιοῦτος ὅποιον ἡ ὀνομασία της ὑποδηλοῖ.

Ἡ ἐφημερίς τῶν Παίδων θὰ ἐκδίδεται ἄπαξ τοῦ μηνός: εἰς τὸ σχῆμα καὶ μέγεθος τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ. Διὰ νὰ ἴμφορῆ δὲ ἑκάστον παιδίον νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, ὁρίζεται ἡ μὲν ἑτησία συνδρομὴ της εἰς 50 λεπτιὰ, ἡ δὲ κατὰ φύλλον εἰς πέντε.

Ἡ ἐφημερίς τῶν Παίδων δὲν δίδεται ἐπι πιστώσει εἰς κἀνένα, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἀπὸ πάντας προπληρωμὴν.

Πᾶσα ἡ ἀλληλογραφία καὶ πάντα τὰ φορῶντα ἐν γένει τὴν ἐφημερίδα τῶν παιδῶν εἶναι ἀνατεθειμένα εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς καὶ πρὸς αὐτὴν πρέπει ν' ἀποταίνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

ΣΤΟΡΓΗ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ.

Ἰδὲ φιλόστοργον μητέρα ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς περικυκλωμένην τέκνων μ' εὐσεβῆ τρυφερότητα στρέφει περίε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀναλύεται ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην. Τὸ μὲν φιλεῖ ἐπὶ τῆς παρειᾶς, τὸ δὲ σφίγγει ἐπὶ τοῦ στήθους· τοῦτο καθίζει ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ποδός. Ἐνῶ δὲ, ἀπὸ τὰ κινήματα, τὰ φελλίσματα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καταλαμβάνει τὰ πολυάριθμά των ζητήματα, εἰς τὸ μὲν βίπτει ἐν βλέμμα, εἰς τὸ δὲ λαλεῖ μίαν λέξιν· καὶ εἴτε συγκατανεύει, εἴτε ἀρνεῖται, μειδιᾷ ἢ ὀργίζεται, τὸ πᾶν γίνεται μὲ τρυφερὰν ἀγάπην. Τοιαύτη εἶναι ἡ Πρόνοια εἰς ἡμᾶς, καίτοι ἀπερίως ὑψηλὴ καὶ φοβερά· ὁμοιοτρόπως ἐπαχρουνεῖ, παραμυθεύσα τούτους, προβλέπυσα δι' ἐκείνους, ἀκροάζομένη ἀπαντας, καὶ βοηθοῦσα ἕνα ἕκαστον· ἂν δὲ ποτε ἀρνηταί τὴν αἰτουμένην χάριν, ἀρνεῖται διὰ νὰ παρακινήσῃ εἰς θερμοτέρας ἰκεσίας ἢ ἂν φαίνεται ἀρνούμενη ἀγαθόν τι, καὶ αὐτὴ ἡ ἀρνησις ἀποβλέπει πρὸς ὄφελος.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ.

« Πιάσατέ τον! Πιάσατε αὐτὸν τὸν σκύλον! Ἄχ, μᾶς ἤρπασε τὸ φῶμι καὶ ἔφυγεν! ἐφώναζεν ὁ Μαστρογιάννης τρέχων κατόπιον ἑνὸς σκύλου.»

« Ὑπομονή, τί νὰ γείνη· καλὸν ἦτο νὰ μὴ γείνη· ἀλλ' ἀφοῦ ἔγεινεν, ἅς νηστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν ἡμέραν,» ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος.

Ἄλλο Μαστρογιάννης εἶχεν ἀγοράσει ἕναν ἄρτον καὶ ὁ Πέτρος μίαν βέργαν καὶ ἐσυμψώνησαν νὰ συγγευματίωσιν· ἐνῶ δὲ ἡτοιμάζοντο νὰ κα-

τίωσαν εἰς τὴν λιτὴν των τράπεζαν, ἦλθεν εἰς σκύλος κρυφίως καὶ ἀρπάξας τὸν ἄρτον ἔφυγε τρέχων εἰς τὴν καλύβην τοῦ κυρίου του. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἐκεῖ ἔθεσε τὸν ἄρτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ τοῦ κυρίου Ἰακώβου καὶ ἤρχισε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ σείη τὴν οὐρὰν του, ὡς ἂν εἶχε πράξῃ μέγα τι ἀνθραγίθημα. Ὁ μικρὸς Ἰακώβος λαθὼν τὸν ἄρτον ἐχάρη καὶ ἐπήνεσε τὸν σκύλον του, εἰπὼν, « Ἰδέ, μήτηρ, ὁ Κάρλος μᾶς ἔφερεν ἕνα ἄρτον. Πόσον καλὸς σκύλος εἶναι!

« Ἄλλὰ φοβοῦμαι,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του, «μήπως τὸν ἔκλεψε, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω κλεμμένα πράγματα εἰς τὴν καλύβην, καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ κλέπτης ἦναι σκύλος.» Ἐπειτα στραφεῖσα πρὸς τὸν σκύλον, «Κάρλο, —εἶπε, —μήπως ἔκλεψες τὸν ἄρτον;»

Ὁ σκύλος ἐζάρωσε καὶ καταβιάσας τὰ ὦτα καὶ τὴν οὐρὰν ἐτραπή εἰς φυγὴν.

«Μήπως ἔκλεψας τὸν ἄρτον τοῦτον, Κάρλο.» ἐφώναζεν ὁ Ἰακώβος πρὸς τὸν σκύλον· « ἔλθε καὶ εἰπέ το εἰς τὸν κύριόν σου, καὶ αὐτὸς θέλει ζητήσῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἕν κόκκαλον διὰ σέ.» Ὁ Κάρλος ἐπέστρεψε καὶ ἐκότταξε πρῶτον τὸν Ἰακώβον, δεύτερον τὸν ἄρτον καὶ τελευταῖον τὴν μητέρα τοῦ Ἰακώβου.

«Πρέπει νὰ δώσῃ ὀπίσω ὁ Κάρλος τὸν ἄρτον, —εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου, —καὶ πιστεύω διὸ θέλει ὑπακούσει, ἂν ὑπάγῃς μετ' αὐτοῦ.»

Ὁ Ἰακώβος λαθὼν τὸν πῖλόν του ἐκ τοῦ ξύλου ὅπου ἐκρέματο, εἶπεν εἰς τὸν σκύλον του· « ἔλθε, καλέ μου σκύλε, Κάρλο, ἔλθε καὶ ἅς ἀποδώσωμεν τὸν ἄρτον εἰς τὸν κύριόν του, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν θὰ σὲ φιλοδώρῃσω μὲ ἕν κόκκαλον.» Ὁ Κάρλος κατὰ πρῶτον ἀδίσταξε καὶ ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ τὸν ἄρτον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἰακώβος ἐπέμενε καὶ μάλιστα ἠπειλεῖ ὅτι ἤθελε τὸν τιμωρήσει, ὑπήκουσε καὶ τὸν ἔλαθε. Προπορευόμενος δὲ τοῦ Ἰακώβου, ἔφθασε μετ' ὀλίγον πλησίον τοῦ ἐργαστηρίου, ὅπου ὁ Μαστρογιάννης καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθηντο τρώγοντες καὶ ἀρῆκε κρυφίως εἰς τοὺς πόδας των τὸν ἄρτον.

«Μπα! κὺρ σκύλε! μὰς ἐπιστρέφεις λοιπὸν τὸν ἄρτον!» ἀνεφώνησεν ὁ εἰς· «Σὺ, βλέπω εἶσαι τίμιος σκύλος, τιμιώτερος ἀπὸ πολλοῦ; ἀνθρώπου.» Ἐπειτα δὲ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἰάκωβον Σὺ εἶσαι Ἰάκωβε; ἀνεφώνησεν. Ἰδικός σου εἶναι ὁ σκύλος; Διατί δὲν ἐκράτησες τὸν ἄρτον;»

«Διότι ἐνομίσαμεν ὅτι ὁ Κάρολος τὸν εἶχε κλέψει, καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν θέλει νὰ ἔχη κλεμμένα πράγματα εἰς τὴν καλύβην,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος.

«Ἄλλὰ σὺ φαίνεσαι ὅτι παινῶς, διατί δὲν ἔτρωγες ἀπὸ τὸν ἄρτον, καὶ νὰ δώσης ἐν τεμάχιον καὶ εἰς τὸν σκύλον σου;»

«Πῶς ἠδυνάμην νὰ τὸ κάμω! Κατ' ἀρχάς, ὅτε ὁ Κάρολος ἔφερε τὸν ἄρτον ἡμῖν τόσον πεινασμένους, ὥστε δὲν ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸν εἶχε κλέψει· κατόπιν ὅμως τὸ ἐνόησα καὶ ἠνάγκασα αὐτὸν νὰ τὸν ἐπιστρέφῃ, ἂν καὶ δὲν ᾔθελεν.»

Οἱ δύο ἐργάται συνεννοηθέντες διὰ βλεμμάτων ἔδωκαν εἰς τὸν Ἰάκωβον ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἄρτον, τὸν δὲ κλαπέντα ἄρτον δὲν ἐδέχθησαν, ἀλλὰ τὸν ἔδωκαν εἰς αὐτὸν διὰ τὸν σκύλον του, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς τιμότητός του.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπιστρέφων εἰς τὴν καλύβην του ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν σκύλον του, ἐζήτησεν ἐν κόκκαλον δι' αὐτὸν διηγηθεὶς δὲ εἰς τὸν ξενοδόχον τὴν ἱστορίαν τοῦ ἄρτου, τόσον τὸν εὐχαρίστησεν, ὥστε οὗτος τοῦ ἔδωκε καὶ ἐν κομματίον χοιρομηρίου. Ὁ Ἰάκωβος ἐπανελθὼν εἰς τὴν καλύβην του ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὄσας τροφὰς ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ οὕτως ἐδεῖπνε πλουσιοπαρόχος μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς του.

«Ἦρῃπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κάρολον διὰ τὸν καλὸν τοῦτον δειπνον,» εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πρὸς τὴν μητέρα τῶν ἀλλὰ σκεφθεὶς ἐπὶ μικρόν, «Ὅχι» εἶπε, «νομίζω, ὅτι ἀντὶ τοῦτου πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν σέ, ἀγαπητὴ μητὲρ, διότι, ἂν σὺ δὲν μας ἐδίδασκες νὰ ἤμεθα τίμιοι, δὲν ἠθέ-

λαμεν ἐπιστρέφει τὸν ἄρτον, οὐδὲ ἠθέλαμεν ἔχει τοὺς δύο τούτους ἄρτους καὶ τὸ προσφάγιον.»

«Ἡ καλλιτέρα πολιτικὴ εἶναι ἡ τιμότης.»

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ.

«Σὲ παρακαλῶ, μητὲρ, σήμερον νὰ μοῦ δώσης ὁ ὅ ο μῆλα διὰ προσφάγιον,» εἶπε πρωῖαν τινὰ ἡ μικρὰ Ἄννα πρὸς τὴν μητέρα της, «διότι σκοπεύω νὰ δώσω ἐν ἑξ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἰωάνναν.»

Εὐχαρίστως, θύγατερ, ἀλλὰ διατί θέλεις νὰ δώσης ἐν ἑξ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἰωάνναν;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Διότι,» ἀπεκρίθη ἡ Ἄννα, «γὰρ αὐτὴ ἔκλεψεν ἀπὸ τὸ καλάθιον τὸ μῆλον, τὸ ὅποιον μοῦ ἔδωκας καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν ἀφορμὴ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κακὴν ταύτην πρᾶξιν καὶ σήμερον. Ἡ διδασκάλισσα μὰς εἶπεν ὅτι τότε προσευχόμεθα εὐκρινῶς λέγοντες, «Καὶ μὴ φέρῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ὅταν προσπαθῶμεν ὄχι μόνον ἡμεῖς νὰ ἀποφεύγωμεν πάντα πειρασμόν, ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθῶμεν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μὴ ὑποπίπτουν εἰς πειρασμόν.»

Ἡ μικρὰ Ἄννα λαβοῦσα τὰ δύο μῆλα ἔδωκεν ἐν ἑξ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἰωάνναν· αὕτη ἔμως μετ' ὀλίγον τὸ ἐπέστρεφεν εἰπούσα, «Πάρε το ὀπίσω, ἀκριθὴ μου Ἄννα, διότι ἐπιθυμῶ διὰ τοῦτου ν' ἀντικαταστήσω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον χθὲς σοὶ ἔκλεψα.»

Ἡ μὲν Ἰωάννα ἔκτοτε ἔπαυσε νὰ κλέπτῃ, ἡ δὲ Ἄννα διὰ τῆς ἀγαθῆς αὐτῆς ψυχῆς ἔσωσε τὴν φίλην της.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΚΑΛΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ.

Λέγεται δι' ὁ Ἄγγλος Γουλιέλμος Μάρσος τραπέτης τὴν ἡλικίαν ὄν, ἕνεκα μικροῦ τινος σφάλματος, ἐκλείσθη ὑπὸ τῆς τροφῆς τοῦ εἰς τὸ κελλάριον, ἔσπου ἔμεινεν ἰκανὴν ὥραν μετὰ τὸ γεῦμά του. Ἡ τροφὸς ἐνθυμήθη ἐν τῷ μεταξὺ βετι ἐκεῖ ἦσαν τινὰ πενάκια μὲ πορτοκαλία, μῆλα καὶ ἄλλα γλυκύσματα, τὰ ὅποια τὸ παιδίον ἐμπόρει νὰ φθάσῃ. Ἦθθεν ἔσπευσε πρὸς τὸ κελλάριον καὶ πλησιάσασα ἐκύταξε δι' ἐνὸς παραθύρου ὅποια δ' ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς ἰδοῦσα τὸ πεπασμένον παιδίον, ἀτενίζον πρὸς τὰ ὀπωρικά μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν, καὶ ἀκούσασα αὐτὸ νὰ λέγῃ, «Γουίλη δὲν πρέπει νὰ ἐγγίξῃς τὰ ὀπωρικά ἐκεῖνα — αὐτὰ δὲν εἶναι τοῦ Γουίλη!»

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΟΥΛΑΤΕΡ ΣΚΩΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ.

Ὁ μέγας Ἄγγλος μυθιστοριογράφος τοῦ αἰῶνός μας, Σκῶτ, ἔδωκε τὴν ἐπομένην συμβουλήν εἰς τὸν υἱὸν του. — «Ἀναγίνωσκε, ἀγαπητέ μου Κάρολε, τὰ ὠφελιμώτερα. Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ κτήνη καὶ πτηνὰ μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἔχει τὰ μέσα τοῦ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τὰς τῶν προγόνων αὐτοῦ γνώσεις. Ἡ χελιδὼν κτίζει τὴν αὐτὴν φωλεάν, τὴν ὅποιαν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔκτισαν, καὶ τὸ στρουθίον δὲν κερδαίνει τίποτε ἀπὸ τὴν πείραν τῶν γεννητόρων του. Ὁ υἱὸς τοῦ σαρκοῦ χοίρου, ἂν εἶχεν υἱὸν ἤθελεν εἶσθαι ἀπλοῦν κτήνος, καλὸν μόνον διὰ τὰ χοιρομήριά του. Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν ἄνθρωπον. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέτριβον εἰς σπῆ-

λαια καὶ σκηνάς, ἐκεῖ ἔσπου ἡμεῖς κατασκευάζομεν παλάτια διὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἀναπαυτικὰς καλύβας διὰ τοὺς πτωχοῦς· διατὶ δὲ τοῦτο; διότι ἔχομεν τὴν δύναμιν, θεωροῦντες τὰ παρεθόντα, νὰ ἐπιβελτιώσωμεν τὰς βελτιώσεις τῶν προγόνων ἡμῶν, καὶ ν' ἀποφεύγωμεν τὰ σφάλματά των. Ἄλλὰ πρὸς κατόρθωσιν τούτου ἀπαιτεῖται ἡ σπουδὴ τῆς ἱστορίας, καὶ ἡ σύγκρισις αὐτῆς μὲ τὰ γενόμενα.»

ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Ἐὰν ἐπιθυμῆς τὰ χεῖλη σου νὰ μὴ σφαλῶν, εἰς πάντα πράγματα πρέπει νὰ προσέχης· περὶ ποῖου ἑμιλεῖς· πρὸς ποῖον πῶς· ποῦ καὶ πότε.

— Τὰ καλὰ παιδία εἰμποροῦν νὰ γέλουν πολὺ ὠφέλιμα καὶ ἂν ᾔνοι πολὺ μικρὰ.

ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Πολλὰ παιδία καὶ κορσάια ἀρέσκονται νὰ μάθουσι καὶ νὰ θυμόνουσι, ἀλλὰ τὰ καλὰ παιδία εἶναι πολὺ φιλόφρονα τὸ ἂν πρὸς τὸ ἄλλο καὶ ἕκαστον προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἄλλο εὐτυχές.

Ὡς τὰ φυτὰ τὸν στόμαχον πρόσχε νὰ ποτίζῃς,
Ἄλλὰ ποτὲ μὲ πλημονὴν νὰ μὴ καταποντίζῃς·
Τὴν ζωὴν καὶ τὴν υγιάν συντηρεῖ μὲν ἡ τροφή.
Κατατρώχει δὲ καὶ κόπτει αἰωνίως ἡ τρυφή·
Δὲν τρέφουσι τὸν ἄνθρωπον ὅσα ἀποθηκεύουσιν,
Ἄλλ' ὅσα εὐκολώτερα ὁ στόμαχος χωνεύει·
Ὅσοι τοῦ Βάχχου τὸν χολὸν πίνουσι μ' ἄμετριάν,
Οὗτοι θὰ ὀποφέρωσι χολῶν τὴν τιμωρίαν,
Ποδάγραν καὶ παράλυσιν καὶ τὴν ἀσπληξίαν.
Εἰς δὲ τὴν οἰκογένειαν φέρουσι δυστυχίαν.
Ἐχων τοὺς πόδας σε ζεσοῦς, τὴν κεφαλὴν δὲ κρύαν,
Καὶ τὴν κοιλίαν ἐλαφρὰν, ἱατροῦ δὲν ἔχεις χρείαν.
Ἀδόνατον εἶναι ποτὲ λαὸς νὰ συνειθίσῃ
Προβόμως καὶ ἐπιμελῶς τὸ μέλλον νὰ φροντίσῃ,
Ἄν ἴσως ᾔν' ἀβέβαιος τοῦ εἶναι αἱ σπουδαίαι του,
Οἱ κόποι του οἱ τίμοι καὶ αἱ προσπάθειαι του,
Θὰ λάβουν ἔχθασιν καλὴν καὶ ὠφέλειαν τελείαν,
Καὶ νὰ προσμένῃ μάλιστα καλὴν ἀντιμισθίαν·
Καὶ εἰ δὲ ἀπέχτησε καὶ ὅσα ἀποκτήσῃ,
Δικαία νομοθέτης θέλει τὰ ἀσφαλίσῃ.